

være alt for mange, som kun kan betale lidt, andre endda slet intet, og den Del, der mangler i en normal Betaling for de enkelte Patienter, vil vi betegne som Fripladsydelsen. Efter min Opfattelse vil det være naturligt, om Staten betalte det hele til Fripladsydelsen, men jeg ser godt, det vilde være en urimelig Fordring at stille, thi betalte Staten det hele, er Redningshjemmene ikke økonomisk interesse-rede i at faa et saa stort Bidrag fra de private eller fra Hjelpeinstitutionerne som muligt. Derfor gaar vi ud fra, at Staten betaler en Brøkdæl af Fripladsydelsen, men det vilde være overordentlig ønskeligt, om vi kunde naa til, at Regeringen og Rigsdagen vilde fastsætte den Brøkdæl af Fripladsydelsen, som Staten vil give til dette Arbejde, saa at ethvert Redningshjem til enhver Tid kan beregne, hvor stort et Bidrag det vil faa af Staten. Jeg vil ikke finde det urimeligt, om Staten til at begynde med ikke kom saa højt op med sin Brøkdæl, som den maaske burde, og som den maaske selv vil indrømme, at den burde. Jeg synes, det kan være naturligt, at Staten til at begynde med vil se, hvordan man vil arbejde, hvordan de faste Regler virker, inden Staten kommer saa højt op, som den maaske til Slutning kommer, med den Brøkdæl Staten vil yde, men jeg har det Haab, at man ikke fra Rigsdagens Side vil være karrig. Det er ikke heldigt for disse Hjemms Virksomhed, naar de stadig skal kæmpe med økonomiske Vanskeligheder, det gør Arbejdet overordentlig vanskeligt, og det har Indflydelse paa de Mennesker, der staar i det daglige Arbejde paa disse Hjem.

Til Slutning vil jeg rette en Tak til den højtærede Indenrigsminister for det Bidrag, han har ydet ved dette Samarbejde, og for, at vi er naaede saa vidt, som vi er, at samtlige statsunderstøttede Redningshjem nu staar i en Sammenslutning, hvorved jeg haaber, vi vil være i Stand til at yde alle de Oplysninger og føre al den Kontrol, som Bevillingsmyndighederne maa ønske for at kunne give Tilskud. Jeg vil selvfølgelig anbefale denne Sag til Velvillie hos Ministeren, det kommende Finansudvalg og Rigsdagen i sin Helhed og haaber, at vi maa faa en virksom Støtte til dette Arbejde. Ellers vil det vanskeligt kunne fortsættes af de private, og saa vil Kravene komme til Staten.

Endelig vil jeg gerne sige et Par Ord om de landøkonomiske Forskudsforeninger. Det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) drog dette Spørgsmaal frem og rettede

en Henvendelse til Landbrugsministeren om at faa Laan fra Statens Side til denne Virksomhed. Jeg er stillet paa samme Maade som det ærede Medlem. Straks efter Lovens Vedtagelse var jeg med til at faa oprettet en Forening, hvis Formand jeg blev og siden da har været, men min Erfaring er ikke den samme som det ærede Medlems. For ham lod det til at stille sig saaledes, at det var en stor Lykke for de paagældende Folk at faa disse Laan. Det skal jeg ganske vist ikke nægte, at det er, men en Ting er sikker, at det faktisk er blevet saadan, at de, der har faaet disse Laan, betragter dem som faste Laan. Selvfølgelig kommer de hver 9 Maaneder og betaler deres Laan, men i Regelen gaar de hen og laaner Penge til denne Betaling, og naar der saa er gaet en Maaned, kommer de igen og faar et nyt Laan. Jeg vil dog have Lov til at sige lidt om, hvordan Forholdene er hjemme hos os. Jeg forstod Loven saaledes, at det var Meningen, at disse Laan skulde vi nu have i 10 Aar, og derpaa skulde vi fortsætte uden Hjælp fra Statens Side. Det var en Støtte, Staten ydede til at faa Sagen sat i Gang. Vi burde derfor arbejde hen til at faa en Grundfond, saa at vi kunde blive i Stand til efter de 10 Aar at arbejde videre uden Hjælp fra Staten. Naar vi havde en saadan Reservefond, vilde der heller ingen Vanskelighed være ved at laane et Beløb til Fortsættelse af Virksomheden. Meningen var, at det skulde være Driftslaan, der skulde betales tilbage efter 9 Maaneders Forløb. Eller rettere: det var ikke Meningen, at Pengene absolut skulde staa 9 Maaneder. Naar Folk fik Penge ind f. Eks. ved at sælge Kreaturer eller Svin eller paa anden Maade, skulde de betale af paa Laanet. Trængte de saa til Penge f. Eks. til Terminen, skulde de kunne komme igen og faa Penge. Det var egentlig Tanken, men saaledes er det ikke blevet. Jeg tror ikke, at det i nogen Kasse i Danmark er saaledes, som det oprindeligt var Meningen, men det vil vel den højtærede Minister kunne oplyse om.

Ved den sidst vedtagne Lov blev der sat lempelige Afviklingsvilkkaar for disse Laan. Laanene kan efterhaanden bringes ned ved, at der trækkes 5 Kr. fra, hver Gang det er nødvendigt at tage Afdrag. Jeg tror, jeg tør sige, at saa godt som alle er glade ved at faa deres Laan afviklet paa disse billige Vilkkaar. Og det er min Tro, at der der noget Ønske om eller Mulighed for at fortsætte denne Virksomhed, maa den kunne fortsættes uden Statens Hjælp. Nu har man i saa mange Aar